

La unió fa la força

Poesia llegida pel seu autor en la festa del primer aniversari de la fundació de La Unió Liberal, l'any 1888

¿Heu vist les gotes d'aigua de la pluja, quan, humides i fredes, del cel cauen, el molestes que són, i que no ens plauen perquè pot 'ser que ens deixin tots mullats? Doncs, totes ben unides i aplegades, es tornen rics tresors per nostra vida, puix que en regà els esplets que el pagès cuida, ens deixen llur tresor ans d'anà al mar.

¿Heu sentit els tics-tacs que fa el rellotge, parts del temps d'eixa vida neguitosa, que si acàs esperem alguna cosa, cada un d'ells ens-e sembla que és tan llarg? Doncs, tan sols, tan petits, que tan breus paben units i aplegats fan l'harmonia [ssen, del temps, que és la nit i el dia, fent junts el què és més gran: l'eternitat!

¿Heu vist els maons en rastalleres, esvinçar-se quan són al peu de l'obra i escampats d'ací i d'allà per el manobra, bo i mirant-se'ls ningú no en fa cap cas? Doncs, mireu-los posats uns sobre els altres i amb molt compte ajuntats per el paleta: fan la més gran, més difícil i completa creació que l'enginy pugui donar.

¿Heu vist mai els tipus de l'impremta que, com de ferro brut, escampats trossos, fan pena de mirar, de tan negrosos, sobre tot quan estan empastellats? Doncs, units i apretats en fèrrea massa, fan l'obra més gegant que el món admira, essent amb sa unió, brillant guspira del sol, que torna cec el rat penat.

¿Heu vist els dèbils fils, que tothom trenca quan, sols i desfilats, el vent els porta, i, fins bo i tenint vida, és obra morta i d'ells la gent se'n riu i no en fa cas? Doncs, units i lligats, n'ixen les cordes; doncs, tramats i teixits, n'ixen les teles, i d'aquestes en fan les fortes veles que, airoses, fan cara al vent, al mar.

¡Qué gran, del mar i el cel, és la distància!
¡Qué gran, del dia i nit, la diferència!
L'oxígen i l'hidrògen són l'essència de l'antítesi que hi ha entre el bé i el mal. I, no obstant, mar i cel al lluny se besen; i es besen també així la nit i el dia; i, unit el més desfet, fa l'harmonia que necessita el món per' ésser gran.

Els que ara m'escolteu, tots, heu vist cèn-petits, esquifits... quasi no es veuen, [tims i com de cap «apuro» a ningú treuen, ningú es torba a cullir-lo, si en veu cap.

Doncs, el cèntim, fonament és de l'estalvi; i si, un sol, mai no ha tret de cap «apuro», aplegant-los, arriben a fê un duro, i un duro, treballant, ¡un capital!

¿Heu vist ferros prims, i llargs, i amples; uns curts, altres gruixuts, amb dents i rosconfosos i revolts, com coses tosques, [ques, i que sembla, llur conjunt, que res no val? Doncs, units, combinats i tots en regla, sa harmonia és tan extraordinària, que algun dia podrà, la maquinària, trontollar tot el món, i pesa tant!...

Al món, doncs, tot serveix, si bé s'aplica; consisteix solament en la manera de combinar la cosa més lleugera amb altra que la faci sê el què val; i així, molts de nosaltres, de qui els *tontos* digueren que ens mengem les criatures, havem eixugat ja llàgrimes pures que, ajuntades, n'hi hauria un devassall.

Nosaltres, tan esquerps, que som, ¿qui ho [dubta? l'espant dels rats-penats, perquè som colla, estem aquí reunits i no es trontolla el món, que fa la seva marxa natural; sentim, com sent al món tot quant té vida; cantem, com pugui fer gentil donzella, i exercim la virtut que hi ha més bella; de totes les virtuts la que és més gran.

Nosaltres, sols, tots sols, res no podíem; prô hem fet, amb la UNIÓN, forta estacada per' fer tòrcer el curs a la rierada, com serp que, cargolant-se, es va allunyant. A sa ambició sens mida, hem posat treva, i, comprenent-ho així, vol socavar-la furgant, tal com fa el taup, per a enrunar deixant de cop ben ras el rieral. [la,

Jamai no ho permetem! A l'estacada!
Que faci el riu son curs no ha d'espantar-
I més compte tindrà a respectar-nos [nos, com més ardits i fermes ell ens veurà.
Sa intenció vigilem, que mai no és bona; que el riu, tot bo i besant les salzeredes, el jorn que vé arrauxat, de les arbredes s'emporta fins els arbres de més anys.

Unim-nos, doncs, com els maons i els cèn- [tims; unim-nos, com les llètres de l'impremta; i, tots junts i units, podrem fer frente i farem respectar nostre ideal.
Si, sols i deslligats, hi ha qui ens befa; si, anant cada ú per ell, se'ns desprecia, unim-nos i serem, com ja avui dia, l'espant dels que fem por, per liberals.

ESTEVE GARRELL

DIVUIT ANYS!...

(Poesia llegida en la festa commemorativa de la data del 17 de gener de 1875)

Divuit anys, fent servir del temps les ales, han volat, com si cap n'hagués passat... Encara se sent bé el brunzir de bales i la remor d'aquella atrocitat!

Si a la Vila un record d'allò demano, la venjança em senyala, amb el seu dit, la paret del cafè de *Can Mariano*, segell de les crueltats d'aquella nit.

En aquests divuit anys, ni una vegada s'ha esborrat de vosaltres la visió d'aquell quadro; aquella obra realitzada per la més inhumana inspiració.

El llàpis de Doré, crec, no podria tals fets traslladà al llenç, d'infàmia plens... Hi ha fets que, per la seva fellonia, són indignes de traslladà'ls al llenç.

La Història deurà dur ben pocs paratges que s'hagin, com aquell, de deixà estar. Hi ha fets que, per indignes i salvatges, la Història no els hauria de contar.

Han passat divuit anys... Per anys que colles ferides de l'honra sempre ho són... [rrin No perilla pas que ja mai més s'esborrin nobles odis: primer finirà el món!

Divuit anys que està en l'aire una venjança; que es va contreure un deute que és de sang. No ha mort, ni morirà, no!, l'esperança d'acabà amb fanatismes bruts de fang!...

L'odi, és cert que és passió de les rastres; les persones, odiar-se, és poc decent; més, l'odi envers els monstres i les feres, és un odi molt digne i molt valent.

La Justícia de Déu ja els pans enfora per' satisfer la fam d'odis legals... Aquí, en eixa diada, cada any torna l'amor propi, ferit, dels liberals.

De l'amor propi, doncs, per la ferida, respira Granollers, divuit anys ha; i així respirarà tota sa vida: respirant Llibertat, mai morirà!

Divuit anys han passat: ja vindrà prompte l'hora de liquidà i passar balanç; ja s'acosta l'haver de fê'ls el compte als assassins que es diuen cristians.

En nosaltres tampoc cap any s'esborra el **17** més horrible dels **geners**, i cada any ens treiem, avui, la gorra, saludant, des d'on som, a Granollers.

JOSEP BARBANY
(*Pepet del Carril*)

Gener de 1893